

ПАВЕЛ ВЕЖИНОВ
РОЖДЕНИЯТ ДЕН НА ЗАХАРИ

chitanka.info

I. ПРИВЕЧЕР

Есента беше много топла, но те не излизаха никъде, предпочитаха да си стоят в новия апартамент. Беше наистина много хубав апартамент на единайсетия етаж на една от новите сгради. Спалнята беше боядисана в нежен син тон, а нощем големият син абажур оставяше впечатление, че живеят на дъното на езеро. Холът беше много просторен, стените му — разноцветни. Два високи черни светилника украсяваха северната стена. Западната стена — в чуден лимонен тон — имаше дълбока ниша, в която бяха наредени книги с гланцирани обложки. На резедавата стена светеше като абажур голата глава на Захари. Тя светеше тъй, защото слънцето тъкмо залязваше и цялът хол беше пълен с меки, отразени светлини. Нейният собственик седеше на фотьойл с оранжево облегалo и четеше „Косият дъжд“. Дългото му сухо лице не издаваше никакво вътрешно удоволствие. Фотьойлът беше доста коравичък, а и книгата го смущаваше. Преди две есени и те бяха пътували с румънски кораб за Италия. Една нощ Райна изчезна за цели четири часа и той не можа да я намери никъде, макар да надзърна дори под брезентите на спасителните лодки. След това имаше плесници, сълзи и хиляди клетви за вярност, главно от страна на Захари. За да подпечатат мирния изход от кризата, той й отдели от своите пари три хиляди и петстотин лирети, с които тя си купи чифт отлични обувки.

— Много са петнайсет души! — каза Райна.

Той вдигна глава от книгата. Нейното масивно, трагично бяло лице на героиня от пантомимите сега беше леко озадачено.

— Защо много? — попита той враждебно.

Старата рана беше пуснала все пак капчица кръв. Райна повдигна съвсем малко веждата си, но не отговори веднага. Пенъоарът, леко разтворен до коленете, само подсказваше бедрата й — също тъй масивни и тебеширенобели, опънати в гладката кожа, без гънка. Това нещо, което можеше да бъде за другите съблазън, понякога му навяваше неизмеримото чувство на пустота.

— Тъй! — каза тя. — На тоя свят всичко е мярка... Понякога един човек повече може да развали цялата хармония...

— Не мога да махна никого! — каза той.

Тя отново наведе гладкия си нос над списъка. Там имаше наредени девет имена, всички до едно мъжки. Срещу някои от тях бяха сложени чертички, срещу другите — цифрата две. Това бяха хората, които щяха да дойдат с жените си. На две от имената — първото и последното — тя беше поставила отстрани по едно малко кръстче.

— На твоє място например не бих поканила главния директор — каза тя спокойно. — Това прилича на подмазване...

От смайване той изпусна „Косият дъжд“ на пода — да вали там, както си ще.

— Как тъй подмазване! — каза той строго. — От де на къде?

— Знам, че не си такъв, но хората могат да си помислят.

— Все ми е едно — каза той.

— Не бива да ти е все едно.

— Да, но ми е все едно! — повтори той, все още раздразнен от стария спомен.

Тя отново замълча. Фронталната атака не бе успяла, може би трябваше да опита нещо друго. А не е ли по-добре да му подсказе някак истината?

— Слушай, Захари, човекът си има главоболие... И сигурно няма да бъде в много добро настроение...

— Именно затова! — каза той. — Наш дълг е...

— Ти нямаш нос! — прекъсна го тя сърдито.

Но той имаше нос и при това доста солиден.

— Какво искаш да кажеш?

— Кога му е делото?

— Не знам... Но скоро!...

— Ето, виждаш ли! — каза тя презрително. — Ти сигурен ли си, че ще излезе от тая работа чист?

Точно в тоя момент някой започна да чука на общия балкон. Шумът беше равномерен и необикновено досаден.

— Слушай, миличка, ти забравяш, че съдят сина му, а не него — каза той. — И, второ...

— Всички казват, че и той е замесен — прекъсна го тя.

— Казват!... Ключарите могат всичко да казват.

— Не, нямаш нос! — повтори тя.

— Имам, но не обичам да го пъхам в чуждите работи.

Масивното ѝ лице изведнъж стана съвсем каменно. Той трепна вътрешно. Това означаваше, че след миг тя ще премине в решително настъпление.

— Захари, знаеш ли по какво се познава истинският мъж? — запита Райна студено. — По това, че когато трябва, умее полезно да рискува... А днес даже и жените рискуват.

— Като тебе ли? — опита той да се защити.

— Аз не се шегувам! — каза тя мрачно. — Ти никога нищо не рискуваш...

— Това е моя система...

— Не е твоя... Това е системата на охлюва.

— И после? — запита той обидено.

— Почти е сигурно, че твоят шеф ще изхвърчи! — каза тя.

Той махна пренебрежително с ръка:

— Ето, видя се кой няма нос!... А, според мен, почти е сигурно, че гарван на гарвана око не вади...

— Не, ще изхвърчи, ще видиш!... А ако ти в тоя случай имаше своя собствена позиция...

— Отде знаеш, че нямам?

— Ако имаше собствена позиция — продължи тя твърдо, — шансът щеше да бъде на твоя страна... Все някой трябва да го замести.

Той стана така рязко, че събори пепелника от малката масичка. Върху оранжевия килим се появи сиво, неясно петно.

— Не исках! — каза той уплашено.

— Остави това! — каза тя с досада, макар да не изпускаше от погледа си пепелника. — Добре, приемам, че не искаш да имаш позиция... Съгласявам се с твоя предпазлив принцип. Но тогава поне бъди последователен докрай... Остани поне неутрален...

Той се бе запътил към тясната врата, която водеше към балкона.

— Чакай! — каза тя сърдито.

Той спря.

— Седни! — каза тя.

Той се отпусна притеснено на коравия фотьойл, като се стараяше да не настъпи петното. Беше съвсем забравил румънския кораб, мислеше само как да се измъкне от неприятната история.

— Слушай, Райничке, там е работата, че вече му казах — излъга той. — Сега как да се върна назад?

Тя се намръщи, макар и само за половин секунда. Това беше скъпо удоволствие, не можеше да си го позволи повече от един-два пъти на месец.

— А защо не ми каза веднага?

— Ние говорихме по принцип...

— Дано си разбрал, че поне по принцип не си прав — каза тя. — И на инженерчето също ли каза?

— На кое инженерче?...

— На кое — на Пешев...

— Да, казах му — излъга той за втори път.

— Не разбирам на него какво си длъжен!

— Мислех, че ще ти бъде приятно — каза той предпазливо.

Но тя отново се разсърди.

— Защо?... От де на къде?

— Ти си била винаги любезна с него...

— Любезна съм била — измърмори тя. — Та аз съм възпитана!... Притрябвал ни е с нескопосаните си обноски. Да не мислиш, че се различава по нещо от своите полезни изкопаеми?

— Той не копае нищо, Райно, той е геофизик...

— Все едно...

— И, според мен, той е единственият, който може да развесели такава дърташка компания... Хората го обичат... Аз си мислех, че даже и ти флиртуваш малко нещо с него...

— Наистина ще почна, ако се домъкне утре! — каза тя отмъстително.

— Но не за това — каза той. — Трябва да поговоря нещо с него...

— Служебно! — запита тя иронично.

— Да, служебно.

— Интересно какво правиш по цял ден в празния кабинет... Решаваш ребуси?

— Разговорът е малко особен — каза той примирително. — Най-добре, според мен, ще се проведе на чашка.

— Не знам — каза тя и за втори път през тая вечер се намръщи.

Той едва забележимо въздъхна. Разговорът отдавна му бе дотегнал, но сега, след като бе съборил пепелника, бяха му останали много малко пътища за отстъпление. На всичко отгоре навън продължаваше досадното чукане, целият апартамент някак кухо ехтеше. Най-после Райна погледна нататък, стана и бавно излезе. Общият балкон бе разделен по апартаментите с армирано, непрозрачно стъкло, през което едва се различаваха силуетите. Все пак, като се взря внимателно, тя успя да открие фигурата на мъж, навярно приклепнал, който замахваше равномерно с някакъв груб предмет. Няколко секунди едва й стигнаха, за да прикрие раздразнението си.

— Господин Чаушев, вие ли сте? — запита тя с глас, който можеше да мине за любезен.

Чукането веднага престана.

— Аз съм — отговори мъжът оттатък.

— Какво правите?

— Чукам кокички...

Беше гласът на стария Чаушев. Тя не можа да се въздържи и погледна през парапета. Старият човек беше клекнал като момченце и държеше в ръката си налъм. Той наистина чукаше кокички, навярно от кайсии.

— За какво ви е това? — запита тя учудено.

— Ядат се — отвърна смутено той.

„Дано ти приседнат“ — помисли тя, но прибави възпитано:

— Тъй ще издъните цялото здание.

— А как?

— Може да ги сложите в хаванче.

— Вярно — каза той и остави налъма.

После, като подстана с пъшкане, виновно добави:

— А кокичките са добри за лекарство.

Райна прибра главата си, леко унижена от хлапашкото надничане. Мислеше да се прибере в хола, но в тоя миг зърна мъжа си, който старателно чистеше петното на килима. Трябваше да му остави време да завърши своята работа и тя се облегна на парапета. По далечното шосе, малки като играчки и съвсем безшумни, прелитаха леки коли, от време на време между тях се промъкваха тежко червените корпуси на тролейбусите. По-нататък се издигаше тъмната стена на гората, а над ръба ѝ — високата кула на телевизията. Тая гледка беше нейна

собствена, тя умееше да я цени. Хубав изглед — това също се купува и продава. В привечерния час Витоша се снишаваше меко, без контури, на запад, но в дъното личеше съвсем ясно боровата гора над Княжево. „Там са вилите на «ония»“ — помисли тя. Тая мисъл ѝ беше съвсем достатъчна, за да измести бързо погледа си. Дефилето след това, после ниският силует на Люлин. Някога в това дефиле тя бе загубила... Глупости, нищо не бе загубила! Напротив — бе спечелила това, което се нарича право на власт.

Но тоя спомен ѝ беше неприятен сега. Власт над кого? Тя си представи за миг клекналата видиотена фигура на стареца. Тия простаци, мъжете, така рано се склерозират, че след десет години и Захари няма да представлява кой знае каква гледка... Нищо, нека сега поне измете килима...

По-късно, когато си лягаха в двойното легло, тя обърна към него лицето си, влажно от тоалетното мляко на Елизабет Арден.

— Колко, мислиш, ще излезе това?

— Колко! — Той се засуети с пижамата си. — Мисля, около трийсет лева...

— Малко са — каза тя. — Те са петнайсет души...

— Не ги каня на банкет... Това е скромен рожден ден...

— Но за апартамента не си ги събирал... Пък и за премиалните...

— Можеш да прибавиш нещо, ако не стигат...

— Добре — каза тя.

II. УТРО

Утринните часове за нея бяха най-приятните — истинските нейни часове. Най-напред тя се разпореди в кухнята, след това седна пред тоалетната масичка и бавно свали нощния грим. Гладкото стъкло се покри с разноцветни памучета, лъхащи на лавандулов спирт и розова вода. Тя ги скри в чекмеджето, после стана и се разходи бавно из спалнята, като подритваше небрежно нощните си пантофки. Не, това не беше израз на скука, а на чувство за свобода. Празният апартамент сега бе нейн, съвсем нейн.

Някъде между етажите забуча водопроводна тръба, на балкона се понесе отривисто кукуригане на петел. Тя съблече нощницата, облече комбинезона и се замисли. Добре, по-напред една хубава цигара на гладно. Това е не само удоволствие, това е лечение... Може би наистина килограмите ѝ са малко повече, отколкото трябва. През това време...

Райна отиде до банята и пусна водата в синята емайлирана вана. Можеше да стои там с часове и да гледа как се пълни с шумяща, прозрачна вода. Това беше нейната вана. Тя се бе борила за нея ден след ден и минута след минута. Наистина не беше я откъснала от залька си, но все пак се беше лишавала. Всичко това бе гряло близо десетилетие, сега имаше право на часове. Водата, която бълбукаше във ваната, сякаш ѝ възвръщаше всички грижи, горчивини и неприятности.

Тя опита водата с пръст, вдигна вежди и отиде в хола. Телефонът бе в нишата за книги — обикновен черен стандартен телефон. Един колега на Захари бе обещал да ѝ прати бял от Франкфурт на Майн, където служеше в търговската мисия. Тя чакаше с изгарящо нетърпение тоя телефон, просто броеше дните. Някой ден все щеше да дойде.

— Ти ли си, Мими?

— Аз съм — каза жената, която живееше четири етажа по-долу.

— Мими, топла ли е у вас водата?

— Не знам... Защо питаш, милинка?

— Иди провери, моля ти се... Ще чакам...

Тя сложи телефонната слушалка в скута си и се прозя така широко, че я заболяха ъгълчетата на устните. Внезапно в очите ѝ се мярна уплаха, тя скочи, слушалката падна на земята. Когато се върна, цигарата отново димеше между пълничките ѝ пръсти. Тя вдигна бързо слушалката, в мембраната вече писукаше озадачен гласът на Мими. Да, у тях водата е топла.

— А у нас е студена — каза Райна и усети как сърцето ѝ се сви.

— Невъзможно... Може би не си източила предварително крана.

— Наистина! — трепна Райна. — Чакай, ще проверя...

Като се върна, лицето ѝ бе съвсем щастливо.

— Права си!... Тече топла... Разбира се...

— Винаги е така... Най-напред трябва да източиш студената...

— Ходи ли снощи в ЦУМ?...

— Защо питаш?...

— Просто питам...

— Вече никога няма да ходя... Няма нищо интересно...

— Нищо? — запита Райна.

— Нищо, парцалчета... Но има хубави вратовръзки. Гръцки, струва ми се...

— Ти взе ли?

— А, не... Защо питаш?

— Искях да ги видя, ако си взела... Днес...

Тя едва не прехапа езика си — тъкмо навреме бе спряла.

— Но иди в „Модни обувки“... Има хубави — чешки...

— Не ме интересуват чешки обувки! — каза сърдито Райна. — Откакто станаха соци...

— Иди поне да ги видиш...

— Не, няма да ги видя — каза тя. — Не ме интересуват...

— Райна, вярно ли е, че се събирате довечера у вас?

— Кой ти каза? — запита тя, неприятно изненадана.

— Защо питаш?

— Просто питам...

— Не помня... Ще се събирате ли?

— Не — т.е. — да... Но това са само колеги на Захари. Някаква просташка традиция да се въртят всяка седмица в различни семейства. Можеш да се скъсаш от скука...

— Е, да, зависи... Понякога...

— Мими, ще прощаваш, някой звъни...

Тя остави слушалката и облекчено въздъхна. Никой не звънеше. Е, сега вече може спокойно да се окъпе, а Мими нека си търси тая вечер други забавления. Райна отиде в банята, спря водата и лениво свлече от себе си комбинезона. На широката стена срещу ваната имаше занитено голямо огледало и тя се изправи пред него, изпълнена с приятни предчувствия. Но сега то беше запотено, тя го изтри грижливо и се дръпна две крачки назад. Лицето ѝ беше много доволно. След това се обърна с гръб, но вратът ѝ бе твърде къс, за да може да види всичко. Това беше много добре за нея, това я спасяваше донякъде. Съвсем удовлетворена от прегледа, тя се пхна във ваната, топлата вода я обгърна отвсякъде като прегръдка... Сега можеше да лежи тук, докато си иска...

Едва към единайсет часа Райна отново отиде в кухнята. Мина, сестра ѝ, вареше в голямата емайлирана тенджерa грамаден петел, който се инатеше и дори не искаше да чуе за сваряване. Райна го набоде недоволно с вилицата, петелът подскочи като жив в бульона и показва безсрамно отрязания си гръклян. Без да му обърне повече внимание, тя отвори капака на фурната. Поне телешкото печено вървеше добре, скоро щеше да бъде готово.

— Направи ми един бульон — каза Райна. — С яйце, разбира се...

— Добре — каза Мина.

Лицето ѝ приличаше на лицето на Райна, само че беше много по-слабо и очите много по-големи и по-живи. Сега нейното лице изглеждаше доста доволно. Тя обичаше да готви.

— И на тебе естествено — добави Райна.

— А ти как мислиш? — засмя се момичето.

Но Райна наистина бе щедра към сестра си, това никой не можеше да отрече. В Италия тя ѝ бе купила от своите пари чудесна жълта блузка. По-хубава от нейната блузка нямаше в целия курс.

Райна прегледа отново запасите, позамисли се, после запита:

— Ще останеш ли довечера?

Гласът ѝ подсказваше какъв трябва да бъде отговорът, но Мина внезапно отвърна:

— Да, разбира се...

— Ще ти бъде скучно, мойто момиче... Те са все възрастни хора.

— Е, не всичките — каза Мина. — Нали ще дойде и инженер Пешев?

— Откъде знаеш? — трепна тя.

— Видях списъка...

Райна не подозираше, че ще ѝ стане толкова неприятно. И защо? Тя се наведе пред шкафа, за да не види Мина лицето ѝ.

— Не знаех, че го познаваш — обади се тя най-сетне.

— Не, не го познавам, само съм го виждала.

— И ти харесва? — запита Райна предпазливо.

— Какво пък — много хубаво момче...

— Тъй ли?... Не съм забелязала — отвърна Райна доста студено.

— А, не — хубав е — каза Мина убедено. — Косата му е много хубава — като жива...

— Косата — глупости! — каза Райна сърдито. — Това хубост ли е — коса?

Мина се засмя весело.

— Прощавай — каза тя. — Бате Захари си е хубав и без коса...

— Ама наистина ще се разсърдя — каза Райна и излезе от кухнята.

Когато се върна в хола, настроението ѝ беше доста развалено, а това не беше никак добре. Днес тя трябваше да има цял ден добро настроение, за да бъде вечерта хубава. Райна седна в леглото, без да сваля поглед от тоалетното огледало. Косата му наистина беше много хубава — тъмнокестенява и жива, с блясъка на току-що обелен кестен. Тя рязко впи пръстите си в тая жива, млада коса, с другата ръка дръпна силно яката на спортната му риза. Копчетата се порониха в краката ѝ. Масивното ѝ лице бе леко преbledняло, устните ѝ трепереха. „Ще получа мигрена!“ — помисли тя уплашено.

След половин час Мина влезе с бульона. Сестра ѝ лежеше леко завита, с притворени очи.

— Какво ти е? — попита момичето без тревога.

— Нищо — отвърна голямата сестра.

— А бульонът е просто чудесен — каза Мина. — От стар петел, изглежда, че става по-хубав бульон...

Райна я погледна подозрително.

— Добре, остави го на масичката — каза тя сухо.

Мина остави на тоалетката голямата порцеланова чиния, погледна я още един път и потегли към изхода.

— Остани довечера — обади се Райна. — Остани щом ти харесва...

— Добре — каза момичето, без да се обърне, и внимателно притвори вратата.

III. КЪСЕН СЛЕДОБЕД

Те седяха край жълтата масичка пред голямото витринно стъкло и пиеха „Радебергер“ от хубави плътни чаши с клеймото на фирмата. Тяхната маса беше единствената заета навън, тъй като духаше вятър и кестените падаха с шум по тротоара. Не им беше студено. Заедно с бутилките пристигаха и по три чашки коняк — това обясняваше донякъде работата. А освен това и разговорът беше много интересен.

— Слушайте как стана! — говореше младият инженер. — Панайот ги взима на всичко коз... А у мен три валета, представете си! Разбира се, веднага давам контра...

— Че на какво ги е взел? — обади се нисичкият младеж с едро изплетен пуловер.

— Сега ще разбереш... Другите двама са пас, Панко дава реконтра. На всичко отгоре получавам и четвърто вале. Там е работата, че Панко имал четири сервиращи деветки, две от тях са с аса... А го направихме капо, представете си.

Настана неуверено мълчание.

— Мога да си го представя — каза намръщено младежът с пуловера. — Но там е работата, че ти съчиняваш...

— Съмняваш ли се? — засмя се третият, който единствен носеше нещо средно между шлифер и работна престилка.

Младият инженер също се засмя.

— Е, малко съчиних — каза той без сянка от вина. — Капо наистина не ги направихме. Но всичко друго е вярно.

— Рядко съм виждал такъв идиот като тебе! — каза младежът с шлифера. — Всичко, каквото ти се иска, ти го превръщаш в действителност...

— Наистина много му върви — каза младежът с пуловера.

Но в гласа му нямаше завист. Един старец в остарял редингот приближи до масата и започна да събира с върха на елегантното си бастунче кестените. И тримата го гледаха, без да го виждат.

— Щом ти върви, защо се дърпаш? — каза младежът с шлифера.
— Да вървим да играем...

— Не, не мога — казах ви... Имам си работа.

— Работа! Каква работа?... Среща?

— По-важна.

— Пак нещо ни лъжеш! — каза младежът с пуловера.

— Не ви лъжа! — въздъхна с досада младият инженер. — Канен съм довечера у шефа... На рожден ден, ако толкова искате да знаете...

Другите двама го погледнаха едва ли не опулено. Тая новина наистина си я биваше. И беше толкова неочаквана, че другите двама не знаеха какво да кажат.

— Интересно защо е поканил именно тебе! — обади се най-после младежът с шлифера. — Защо не мен?... Или пък Мишо?

— Аз знам защо! — каза другият. — Може да има само една-единствена причина. И това е Акулата...

— Коя акула? — не разбра младият инженер.

— Коя — жена му... Изглежда, че...

— А, не — тук имаш голяма грешка — възпротиви се енергично младият инженер. — Нали съм забелязал как ме гледа?... Просто... враждебно...

— А мислиш, че акулата гледа любезно рибата, преди да я изяде?

— На грешен път си! — каза убедено младият инженер.

Мишо махна пренебрежително с ръка:

— Ти не ги разбираш тия работи...

Но Мишо ги разбираше — в това и другите двама бяха съвсем убедени. Не разбираха само по какъв начин, като не го бяха виждали досега с момиче. Въпреки това неговите преценки за жените бяха точни като рецепта.

— Не се ли сещаш защо те гледа враждебно? — продължи Мишо. — Там е работата, че ти я тревожиш... А като всеки истински хищник тя е свикнала да яде плячката си спокойно и сигурно.

Младият инженер се засмя, но смехът му беше малко престорен.

— Тогава, братко, бягай, докато е време! — каза сериозно младежът с шлифера.

— Не, не бива да я гневиш! — поклати глава Мишо и изпи до капка каквото бе останало в конячената чашка. — Сърдитата акула е нещо страшно. Да поръчаме ли едно последно?

— Ама хич ли няма да играем? — попита младежът с шлифера.
— Никак!

— Нали сам чу! — каза младият инженер. — Не бива да я гневим!...

— Не е толкова страшно положението — каза Мишо. — Всъщност ти имаш късмет... Сега тя е влюбена...

— Тъй ли?... В кого?

— Не в мене, разбира се... В своя апартамент...

— Я вижте! — прекъсна го младежът с шлифера.

И другите двама погледнаха, но не видяха нищо.

— Колата на Игнатов...

Едва сега те забелязаха колата на главния директор. Тя се движеше бавно край тротоара, след това спря, защото светофарът край Ректората бе дал червен знак. Съвсем младо момиче с птиче личице седеше на предната седалка, облегнато небрежно на вратата.

— Не му е лесна работата! — каза Мишо.

Светна зелена светлина, колите тръгнаха. Те видяха за последен път якия врат на своя главен директор и хубавата коса на момичето, която падаше свободно на раменете му.

— Добре де, в колко си канен? — запита младежът с шлифера.

— В осем...

— Сега е пет и половина... Имаме поне два часа...

— Виждаш, че четвърти нямаме — каза младият инженер разколебан.

IV. ВЕЧЕР

Към седем часа по телефона се обади Игнатов. Слушалката вдигна Захари и заедно с гласа на своя шеф долови далечна танцова музика и говор. Игнатов някак сухо и забъркано обясни, че му се е случила някаква неприятност и няма да дойде у тях. Захари остави слушалката разтревожен.

— Кой беше? — попита Райна от стаята си.

— Игнатов... Можеш да бъдеш спокойна, няма да дойде...

— Защо?

— Не разбрах...

И като помисли малко, добави без настроение.

— А се обади от някакво заведение...

— Не, няма да отиде далеч — каза убедено Райна.

Захари се намръщи. Ако е така, няма да бъде добре и за тях, каквито и да бъдат последиците. Това женското лекомислие няма да разбере. Дълбоко в душата си той дори не се стремеше към поста на своя шеф, изложен на толкова рискове и неприятности. Но това Райна не биваше никога да узнае.

Към седем и половина тя беше съвсем готова. Дори Захари, който беше сляп поклонник на красотата ѝ, малко се разтревожи за нейната външност. Розовата рокля беше прекалено стегната по формите и създаваше около талията и бюста излишно напрежение. Това впечатление се подсилваше от размера на деколтето, което затрудняваше даже Захари — и той се чудеше къде да дене погледа си. Но като че ли най-критично беше положението с косата. Черно боядисаните къдрици бяха така грижливо наредени една до друга, както се редят керемиди на покрива. Но Райна беше очевидно доволна от себе си и той не искаше точно сега да нарушава нейното вътрешно равновесие. В края на краищата жените се обличат, за да се харесват една на друга, и не беше негова работа да се меси в тия неща.

Точно в осем часа първи пристигнаха юрисконсултът на дирекцията с жена си. Захари, който им отвори вратата, се зарадва. В

тоя момент точно той му трябваше. Като го прихвана ласкаво за лакътя, Захари го отмъкна в кабинета си.

— Имам за тебе нещо специално — каза той, като отвори някаква секретна вратичка на библиотеката. — Не че съм стиснат, но няма за всички...

Бутилката „Курвоазие“ беше наистина пълна едва до четвъртинката. Пиха набързо по две чашки, като момчета, които се страхуват да не бъдат заловени на местопрестъплението.

— Хубаво нещо! — каза искрено младият плешив човек. — Откъде го имаш?...

— Донесе ми го шефът от Букурещ — отвърна Захари и едва забележимо намигна. — Нали знаеш, че ги разбира тия работи...

— Наистина — съгласи се юрисконсултът.

Захари въздъхна.

— Само да не му излязат през носа — каза той. — Както разбирам, облаците са се посгъстили над главата му...

При друг случай младият плешив човек би си премълчал, но сега двете чашки силен коняк го бяха леко зашеметили...

— Има такова нещо — измърмори той.

— Ще го замесят и него в процеса?

— Така изглежда — поклати печално глава юрисконсултът.

И понеже вече беше стъпил на пързалката, продължи лекомислено да се спуска по нея:

— Има някакви нови данни...

— Нови данни — повтори Захари и тъй си и остана, с леко отворена уста.

— Разбира се, нищо сигурно, но стажантите в съда приказват... А, да ти кажа право, обикновено те знаят повече и от съставите.

— Винаги е тъй — съгласи се бързо Захари. — Сериозно ли го уличават?

— Как да ти кажа — компрометират го... А като имам пред вид какви са съдебните заседатели... не, наистина положението му е сложничко.

Захари предвидливо наля нова чашка на събеседника си. Тоя метод вече няколко пъти му бе донасял пълен успех.

— Но какво общо има той?

— Там е цялата работа. — Очите на юрисконсулта някак особено заблестяха. — В ресторант „Лебед“ той е бил с приятелката на своя собствен син...

Захари се дръпна назад поразен.

— Не може да бъде! — каза той смаяно.

— Уви, може!...

— И, мислиш, синът ще свидетелствува против бащата?

Младият юрист се почеса.

— Фактически със защитата на момчето се е заела майка му, бившата жена на Игнатов... А тя няма да се спре пред нищо...

Захари наведе глава дълбоко замислен.

— Да, лошо — каза той. — Жените са страшно отмъстителни...

В коридорчето се чу звън, в хола зазвучаха енергичните стъпки на Райна. Двамата в кабинета загрижено мълчаха.

— Имат ли доказателства? — запита най-сетне Захари.

— Да, разбира се... Намерили са даже шофьора, който...

Вратата внезапно се отвори, на прага се появи Райна.

— Захари! — каза тя с укор. — Гостите...

— Ей сега! — подскочи Захари.

В хола се чуха стъпки и оживени гласове. Захари стегна връзката си, поправи гънката на панталона. Сега оставаше най-трудното — да избърше от лицето си тревогата и смущението. Като нагласи най-последно като любезна усмивка, той излезе навън. Посрещнаха го с весели благопожелания. А подаръците бяха много повече, отколкото очакваше. Двамата съпрузи ги отнесоха в спалнята и там Захари успя да каже:

— Имам новини за тебе...

— Знам — каза Райна и очите ѝ блеснаха.

— За Игнатов.

— Да, знам...

И като погледна победоносно малките вещи, които гостите бяха донесли, внезапно прибави:

— Мислиш, случайно ли са тези подаръци?

— Глупости! — измърмори Захари засегнат.

— Не са глупости — каза Райна. — Бъди спокоен, аз разбирам хората много по-добре от тебе...

След половин час се събраха всички гости. Впрочем не всички, защото инженер Пешев още не беше пристигнал. Но в общия шум на поздравите никой не помисли за него. Не, не съвсем никой. И въпреки това рожденият ден обещавахе да бъде сполучлив. Виното беше отлично, закуските — много добри. Гостите бързо се развеселиха, носеше се звън на чаши, гърмяха гласове. Само Захари от време на време като че ли се унасяше, но бързо идваше на себе си. В девет часа Райна погледна часовника си и пошушна на Захари:

— Твоят, малкият, не дойде...

— Да, наистина — каза Захари неприятно засегнат.

— Тъй си и мислех... Какво можеш да чакаш от един млад, невъзпитан човек...

— Негова си работа — каза сърдито Захари. — Ти какво има да съжаляваш?

— Аз не, но Мина сигурно...

Момичето седеше на една табуретка близо до вратата — най-късия път до кухнята. Те се разбираха отлично — двете сестри. Достатъчно беше само Райна да я погледне, и тя знаеше — виното е свършило или закуските са намалели. Момичето наистина беше малко разочаровано, но не скучаеше. Беше й интересно да наблюдава тия леко застаряващи хора, които говореха едва ли не в хор — като ученици в междучасие. В тяхната прекалена веселост се усещаше желанието да харесат непременно на домакините и в това като че ли успяваха. Но по-интересни бяха жените, разбира се. Тя следеше внимателно как прецизно вдигат веждите си, как крият коремите си, как се усмихват пестеливо, за да не покажат някоя излишна бръчка или лош зъб. Някои от тия неща тя сама си повтаряше. И веднъж даже срещна учудения поглед на Райна. Лицето й моментално замръзна, тя погледна часовника си. Наистина къде се губеше тоя дявол!...

Точно по това време дяволът най-сетне захвърли картите на масата и извика сърдито:

— Прекалявате най-после!... Разберете, че трябва да вървя!...

— Е, да — като се напечели! — измърмори недоволно младежът с шлифера.

— Махайте ми се от главата!... Не ви ща парите!...

Той грабна несесера и хукна към кухнята с такава бързина, че събори едно детско велосипедче в тъмния коридор и си удари

коляното. В кухнята хазаите му имаха гости — чукаха се с домашно вино и припържваха домашни наденици. Младежът спря смутено на прага.

— Карай, момче, бърсни се! — каза весело хазаинът, като го мереше през ръба на чашата.

— Ще ви преча тук...

— Няма да пречиш!...

— Не, не, моля ви се!... Ще си наляя само топла вода!...

— Добре, налей!... И пийни една чашка. Това вино не е от „Винпром“. То е истинско...

Чашката се оказа водна чаша и при това пълна догоре. От бързане той изля почти цяла глътка в шията си. Като се върна в своята стаичка, неговите приятели допиваха плодовата ракия, която бяха купили предварително. Той светкавично насапуниса лицето си, сложи ново ножче и енергично зачеса скромната си брада.

— Полека, ще си отрежеш носа! — обади се някой.

Младият инженер го погледна сърдито.

— Бас държа, че не ви беше за играта — каза той. — А нарочно ме забавихте...

— Нарочно! — съгласи се Мишо. — Жал ми беше за теб!... Но и да бързаш, и да не бързаш — все едно, Акулата ще те глътне.

След четвърт час той вече бързаше по тъмните улици с букет в ръка. Нещо го щипеше неприятно под носа — точно там се бе порязал — където свършва носът и почва горната устна. А на всичко отгоре и букетът изглеждаше съвсем увехнал, макар да не бе от най-евтините. За щастие успя да вземе навреме тролейбуса и след десет минути вече звънеше на вратата на шефа си. Само след миг в коридора се чува тичащи стъпки, вратата стремително се отвори, на прага се показва непознато момиче. Стори му се доста хубавичко, зъбите му блестяха, очите му блестяха, бузите му бяха покрити с руменина.

— Много закъсняхте — каза тя.

Защо ли му говореше като на познат? Момичето пое букета му и доста небрежно го бутна върху шапките на закачалката, след това го улови за лакътя.

— Вървете, вървете!...

От хола идваше страшен шум — навярно вече здравата бяха пийнали. Той се изправи неуверено на прага. Чу се спонтанно ура,

някои изръкопляскаха. Стреснат от такова бурно посрещане, той безпомощно се огледа. Най-напред видя шефа си, който интимно му намигна, след това Акулата. Тя го погледна някак бързо и изпитателно и му замахна с пръст — не толкова строго, колкото очакваше. И след миг като че ли всички го забравиха, дори това чудновато момиче бе пропаднало някъде. А, не — седеше точно под него, на ниска табуретка до самата врата.

— Седнете до мене — каза тя.

Но до нея нямаше никакъв стол и той, без да мисли много, седна на пода.

— Ох — възкликна момичето и скочи бързо.

След малко тя домъкна още една табуретка. Сега те седяха един до друг, коленете им почти се допираха. Не, не бяха лоши тия малки момичешки колене.

— Сега добре ли е? — запита тя.

— Не съвсем...

— Не съвсем?

— Ако ми пхнете в едната ръка сандвич — а в другата чаша вино, ще бъде съвсем.

— Вярно! — каза тя.

През това време пуснаха магнетофона. Райна танцуваше с юрисконсулта. Той я държеше доста плътно през талията и бърбеше в зачервеното ѝ ухо нещо, което тя не чуваше. Тя внимателно наблюдаваше през рамото на кавалера си двойката до вратата. Не за пръв път виждаше сестра си в компания на млади хора, но за пръв път толкова активна. Или пък това беше вродена черта на тяхната фамилия? Не изпитваше ревност в тоя миг — само леко недоволство — към двамата, но много повече към сестра си. Тая малка скоклива бълха си позволяваше прекалено много в чужд дом. Не в чужд — в нейния дом, в нейното собствено владение, с нейните гости. Трябва да я натисне малко по чипото носле.

Танцът свърши и щеше да почне отново след няколко мига, но те ѝ бяха съвсем достатъчни да се отскубне. Сага трябваше да се обмисли всяко действие, да бъде то точно и премерено. Тя взе една чиста чиния и наслага в нея най-хубавото, което бе останало от закуските. След това прибави към студеното месо малко горчица, домати и лист зелена салата. Нека се учи малката как се сервира. След като всичко бе готово,

Райна отнесе чинията при ниските столчета до вратата. Младежът побърза да стане.

— Малко закъсняла любезност — каза Райна. — По-хубаво да бяхте дошли навреме...

— Там е работата, че...

— Знам! — прекъсна го тя. — Дошъл е неочаквано някакъв роднина от провинцията...

— Приятел — поправи я той.

— Как безсъвестно лъжете — каза тя. — Вие сте играли карти.

Той я гледаше зяпнал, Мина — враждебно. Половината от играта беше спечелена, оставаше другата половина.

— Няма ли да ме поканите?

— Моля ви се — каза той и прихвана едрата талия.

Те се набутаха между другите, които веднага ги притиснаха с гърбовете си. Мина остана мрачна на своето столче, но очите на сестра ѝ сияеха.

— Познах ли? — запита тя, като го подпря внимателно с бюста си.

— Вярно е — призна той леко запотен. — Но наистина откъде знаете?

— Мишо ми е разказвал доста за вашите слабости...

— Познавате ли Мишо? — запита учудено той.

— Доста добре... Той често идва у нас...

„Гледай го потайния плъх!“ — помисли младежът смаян, но каза гласно:

— Знаех си, че е дърдорко...

— Не, приятел ви е — каза тя. — И не ви завижда... Харесва ли ви моята сестричка?

Той отново я зяпна:

— Ама тя сестра ли ви е?

— Защо, не си ли приличаме?

— Наистина си приличате — каза той. — Пък аз се чудех...

— Но тя е по-хубава от мене, нали? — запита Райна с подкупващ глас.

— А, не — напротив! — отвърна той бързо, с чувството, че акулата е налпала вече единия му крак.

Тя се засмя:

— Май не сте искрен... Мина е младо момиче, а младостта е винаги хубост...

— И това е вярно... Но все пак...

Той млъкна, защото не знаеше как да продължи.

— Добре, аз ще ви кажа — усмихна се тя. — Едно момиче е чашка ароматен, сладък ликьор. Но една жена е чаша хубав, отлежал коняк... Още след първата глътка ви се врътва главата...

Тя говореше шеговито и го гледаше в упор с големите си блестящи очи. Той усещаше смътно, че акулата е излапала вече и другия му крак, но гледаше на тая опасност с престъпно лекомислие. Едва когато се извъртяха в танца, внезапно под погледа му попадна Мина. Момичето го гледаше сърдито и мрачно дъвчеше късче телешко филе, което бе взела от чинията му. Той се поусмихна, измъкна внимателно краката си и отново стъпи здраво на земята. И все пак не му се размина само с един танц. Когато най-сетне се върна на мястото си, усещаше на гърба си пот, а в устата — жажда. И пресуши наведнъж това, което бе останало в чашата.

— Сгрят ли ви? — попита иронично момичето.

— Кой?

— Сестра ми — кой!...

Той издърпа чинията от ръцете ѝ.

— Слушайте, вместо да ме подяждате, по-добре ми налейте вино.

Тя стана покорно и тръгна към масата с чаша в ръка. Той гледаше след нея и смътно усещаше, че тая среща няма да му се размине току-тъй. В края на краищата наистина много по-безопасно е човек да играе карти, отколкото да ходи на гости. И никак не е лош принципът — понастрана от началството. Той се обърна към шефа си и веднага срещна погледа му — някак особено любопитен и проникателен. Заедно с лекото чувство на вина през ума му мина неясно подозрение — може би нарочно го бяха повикали тая вечер, за да го срещнат с момичето. Не е лоша партия — млад инженер, звездата му сега изгрива.

Тя донесе две чаши, пиха заедно, след това танцуваха, после отново пиха. Но през цялото време той усещаше върху себе си ту погледа на своя шеф, ту на жена му. Най-сетне Захари приближи към него с чаша в ръка, чукна се и каза разсеяно:

— Доста задушно е тук...

— Не усещам — призна си искрено младежът.

— Какво ще кажеш, да излезем на въздух?

Младежът усети, че погледът му е упорит, а тонът доста категоричен. Той неохотно стана. Навън въздухът беше свеж, паркът се разстилаше като тъмно море пред очите им. В миг младият инженер забрави всичко друго, дълбоко и с удоволствие пое сладкия въздух. Захари все тъй умислено мълчеше.

— Слушай, Камене, аз четох твоя доклад — проговори внезапно той.

Гласът му прозвуча някак неочаквано сериозно. Младежът го погледна любопитно. Той се бе облегал на перилата на балкона и съсредоточено се взираше в червените светлини на телевизията.

— Радвам се — измърмори младият човек.

Настана кратко мълчание.

— Струва ми се, че се увеличаш! — проговори отново Захари. — Това е моето искрено мнение.

— Увеличам се? — попита младежът учудено.

— Да, увеличаш се! — повтори твърдо Захари. — Всичко е прекалено хубаво, за да бъде вярно...

— Не, другарю началник! — каза младежът обидено. — Долу наистина лежи цяло богатство...

— Това ти казваш!...

— Не аз... А моята наука...

— За съжаление твоята наука е само приблизителна... А ти си прекалено категоричен... Бих казал младежки категоричен...

Младият човек усети как само за миг алкохолът излетя от главата му...

— Другарю Иванчев, навярно са ви казали, че съм малко лекомислен... Не съм много сигурен в това. Но в работата съм напълно сериозен — това може да ми вярвате.

Човекът до него, облегнат на перилата, съвсем непринудено въздъхна:

— Не казвам, че си несериозен... Но като всички млади хора си ентузиаст... А, да ти кажа право, вече престанах да уважавам това качество... Сега е друго време, Камене... Сега са нужни преди всичко ум, компетентност и истинско, здраво чувство за отговорност... Ама стига най-после с тия експерименти!... Строим заводи, след това ги

преустройваме, след това губим... Защо?... Защото някой разпален млад човек внезапно решава, че долу лежи цяло богатство... Трябва да ти бъде ясно, че всеки излишен лев ние отскубваме от гърлото на народа...

— Не съм отскубнал досега нито лев от гърлото на народа! — каза младежът мрачно.

— Ти не, но други като теб, които волно или неволно са ни подвеждали...

Думите на Захари зазвучаха все по-твърди и сериозни. За младежа беше ясно, че няма да се отърве с евтини аргументи.

— Слушайте, другарю Иванчев — започна тихо той. — Вие знаете, че аз съм от бедно семейство... Майка ми и досега продава закуски на павилиона при Орлов мост. И досега тя, сестра ми и зет ми живеят в една тясна стаичка... Лъжете се, ако смятате, че не мисля за хората като тях...

— Мисленето не е достатъчно...

— Наистина!... Преди малко сбърках, като казах, че не съм взимал от залъка им... Взимал съм. Завърших като стипендиант — значи, от техния залък съм взимал... И им се чувствавам длъжен за това... И изведнъж вижте какъв шанс... Ама на мене просто ми провървя!... Сега мога да им върна всичко — не само с лихвите — за хиляда години напред... Долу наистина лежи нещо страшно, казвам ви... И вие искате да скрия това от хората...

Младият човек усети как зелените очи на шефа му просто блеснаха в мрака.

— Ти какво — саботьор ли искаш да ме изкараш? — запита той грубо.

— Защо саботьор — смути се младежът.

— Ами така излиза!... Да криеш!... Не искам нищо да криеш!...

Някакво хриптене се бе появило в гърдите на неговия шеф, но бързо изчезна. Когато заговори отново, гласът му беше съвсем мек:

— Не искам да криеш!... Искам само още веднъж да размислиш и правилно да прецениш... И да бъдеш по-скромен.

Младият човек не отговори веднага — той мислеше. Тоя път наистина трябваше добре да помисли...

— Другарю Иванчев, ако променя нещо в моя доклад — това значи буквално да излъжа — каза той тихо.

— Няма да излъжеш!... Никой няма да открадне твоето богатство. Каквото и да кажеш, ще отидат геоложки групи, ще пуснат сондите, ще проверят...

— Не е същото! — каза младежът.

— Да, наистина! — Гласът отново започна да става груб. — Ще загубиш малко нещо от славата си на откривател.

Младият човек усети как и вратът му се изчерви от гняв.

— Не е за това! — едва не кресна той. — Та работата е толкова ясна! Ако не кажа цялата истина, те няма да обърнат достатъчно внимание... Ще се забавят, ще пратят малко сонди... След това ще пратят повечко сонди. И едва на края ще пратят толкова, колкото наистина са нужни... Така ние ще загубим няколко години в излишни проучвания... И ще бъдем по-бедни през тях, вместо да бъдем по-богати...

— По-богати! — изпъшка Захари презрително. — По-богати!...

И когато видя учуденото лице на младежа, добави мрачно:

— А защо не си представиш обратното?... Изпращат сто сонди, двеста сонди изпращат там... И вместо да намерят тиква, намират шикалка... Кой ще отговаря за това?... Най-напред ти ще отговаряш!... И ти ще загубиш най-много от цялата тая история!...

— Много малко имам за губене — каза младежът.

— Съвсем не е малко!... В затвора има доста такива ентусиасти като тебе...

Едва сега младият човек истински се ядоса.

— Не ме плашете! — каза той сърдито. — И какво от това? Нямам ни висока служба, ни апартамент... Цялото ми богатство е два костюма и десетина книги може би... И ако ми разрешите да забележа — все още чувство за чест и истина. Поне това, последното, няма да загубя, та ако ще, светът да се обърне наопаки... Ако вие сте го загубили, то си остава за ваша сметка...

Той млъкна, леко уплашен. Очакваше, че другият ще се разкреши, че сърдито ще го избути от апартамента си. Но Захари мълчеше. Лицето му бе свито и безизразно, гласът угаснал:

— Съжалявам, Пешев!... Но ще препратя доклада ти с особено мнение...

— Това е ваше право!... Но, предполагам, ще съжалявате за това...

— Защо да съжалявам? — попита сухо Захари.

— Защото ще се докаже моята истина, а не вашата... И хората, щат не щат, ще си направят заключение...

— Възможно е — каза Захари. — Но този риск ми е по-малък. Можеш да мислиш за мен каквото си щеш, но не желая да се нося повече на крилата на ентусиазма... Това занятие ми се вижда прекалено опасно.

След малко те влязоха в хола. Никой не танцуваше, но като че ли и никой не беше забелязал тяхното отсъствие. Само Мина го гледаше разтревожена и нейният поглед като магнит го привлече до ниското столче.

— Да ти наля ли? — запитва тя.

— Налей!...

Момичето стана. Сега пък Райна го гледаше с неподвижно вдигната вежда. До нея мъжът ѝ умислено бършеше носа си с носната кърпичка. Мина донесе само една чаша и отново седна до него.

— И на тебе ли ти се караха? — запитва тя тихо.

— Защо?... Нима и на теб?

— И на мен...

— Я гледай... На тебе пък защо?

— Кака каза, че ако се държа така с мъжете, далече няма да отида.

Младежът се усмихна неволно. Навярно малката хитрушка се правеше на по-наивна, отколкото е.

— Сигурно е права! — каза той.

Тя примигна, после тихичко каза:

— Искаш ли да се махнем оттук?

— А какво ще правим?

— Нищо, ще се целуваме...

Съвсем лекичка уплаха мина като тръпка по гърба му. Той замълча.

— Не искаш ли? — попита тя смутено.

— Стига да си сериозна! — каза той и се усмихна.

— Сериозна съм...

След малко те едва ли не на пръсти се измъкнаха от задимения хол, където вече бавно утихваше веселието. Все пак момичето усети как като кука я дръпна за яката погледът на сестра ѝ. Тя едва ли не се

разклати на един крак, но събра сили и решително потегли напред. Пред прага на външната врата я чакаше младият инженер и загадъчно се усмихваше.

V. КЪСНА НОЩ

Вървяха по алеята край парка и нейните токчета отчетливо ясно тракаха в нощната тишина. Младежът си мислеше, че тя нарочно вдига тоя шум, за да прикрие смущението си. Бяха изминали доста път, крайно време беше да предприеме нещо. Неприятният разговор все още му тежеше, никак не му се целуваше, но беше обещал. Той въздъхна и сложи ръката си на тънката талия. Момичето, което ходеше гъвкаво, като че ли се вкамени под дланта му. Шумът на стъпките угасна.

— Ръката! — каза тя строго.

— Какво — ръката?

— Това — да си махнеш ръката!...

— Ама как — ти нали обеща?

— Излъгах те — каза тя сърдито.

Той махна ръката си и се усмихна облекчен. Токчетата отново зазвучаха високо и ясно. Тя го погледна.

— Ти като че ли само това чакаше! — каза тя обидено.

— Не съм свикнал да се натискам...

— Искам пък...

— А, не — късно е вече! — каза той отмъстително.

Стори му се, че брадичката ѝ потрепери.

— Тебе са те разглезили — каза тя.

— А ти защо ме излъга?

— Защо?... Не знам — каза тя. — Просто исках да те измъкна оттам. Сестра ми е като някаква прахосмукачка — всичко обира! — завърши тя сърдито.

— Какъвто боклук ѝ падне, така ли?

— Да! Така! — каза тя отмъстително.

Те вървяха мълчаливо около стотина крачки.

— Можеш да си сложиш ръката — каза тя. — Но не повече.

— Студено ли ти е?

— Да — каза тя. — Малко ми е студено.

Само след половин минута там, където бе сложил ръката си, се разви невероятна температура. След това топлината пропълзя бавно по цялото ѝ тяло и предателски изби по бузите. Стъпките ѝ съвсем омекнаха.

— Искаш ли да седнем на някоя пейка? — попита той.

— Искам — каза тя. — Но целувка никаква няма да получиш...

И като помисли малко, добави:

— Поне днес...

— Чудесно — каза той. — Знаеш ли колко ме облекчаваш?

Те седнаха на една отстранена пейка в парка и съвсем внезапно се увлякоха в продължителен разговор. Някаква четвъртинка от луната се беше свила като котенце между клоните на насрещното дърво. Леко захладня. Те се притискаха един до друг, за да се топят, но продължаваха да бърборят.

Едва след половин час двамата станаха и тръгнаха по алеята. Белият пясък хруптеше под краката им.

— Нищо, прощавам му — каза младежът. — Отде да знае колко аз струвам...

— Колко струваш? — запитва тя.

— Колкото цял влак, натоварен с валута...

— Даже повече — каза тя.

Близо до чешмичката те за пръв път се целунаха — съвсем къса целувка, като искра в лайденска стъкленица. И продължиха прегърнати нататък в синята виделина на нощта.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.